

ІЗ МОЇХ ВАНДРІВОК ПО ГАЛИЧИНІ

ПОХВАЛА ДРОГОБИЧА

Над Тисьменичкою-ріков,
Що звесь «нафтовою калюжев»,
Там город преславний Дрогобич лежить,
Преславний, та не дуже.

І хоч Борислав, Трускавець,
Стебник і другі діти
На нього сиплють слави блеск,—
Він якось не міг проясніти.

І хоч дрогобицькі самі
Тож лепські горожане,
Цибулярі і зваричі,—
Все ж місто їх мало знане.

Та й не скажу, щоб мало вни
О славу міста дбали:
Щоб в світі вславитись, чого
Вони не виробляли!

Свій храм готицький, що їм ще,
Мабуть, Ягайло ставив,
Рішили вкрить соломою,
Щоб вкрить себе вічною славов.

Іх бурмистр тож рахунки вмів
Робити безпримірні:
П'ятнадцять ринських за мітлу,
А тридцять за два свірні.

Їх кас'єр фізик крепкий був
І доказав довідно,
Що й з каси залізної міський гріш
Іщезнути може безслідно.

Їх ојсієс ¹ канонік, побожний муж,
Не нарушив до днесь целібату;
Вже третій газдині з потомством її
Купує ґрунт і хату.

Побожний муж той взявсь і дзвін,
Як краківський Zugmunt, лити:
На славу города мав він
На божу честь дзвонити.

Лиш що на дзвоні тім, що мав
Гудіть, дзвеніть над містом,
Велів ксьондз напис написать:
Dzwoń przeciw socialistom! ²

То бідний дзвін, мов в серце го
Пекли слова ті гнусні,
З дзвіниці бовкнув тільки раз
Та й пук на штири кусні.

І тричі вже лито наново його,
І тричі пук він в скрусі,—
Знать, ліпше він чує, ніж наші ксьондзи,
«Що висить у воздусі».

Немного й Земялковський тож
Придбав для міста чести,
Хоч він, як дзвін, не пук, а вмів
Сухого дуба плести.

Не кращі ж бо й інтерпелянти його,
Міщани Гершко й Михалко!
Ніяк та й ніяк їм до слави дійти,—
Бігме, аж мені вже їх жалко!

¹ Отець (польськ.).— Ред.

² Дзвони проти соціалістів! (польськ.).— Ред.

«А що ж то, — гадаю,— чи я нігіліст,
Чи я який голобриш?
Дрогобич же преці й мені щось своє,—
Давай прославляти Дрогобич!»

О городе цибулярів,
На поступ запопадний,
Де що різник, то розбійник,
Де Гершко — цар всевладний!

Немов на новий місяць, так
Освіти яснієш огнем ти:
В гімназії твоїй що класа, то є
Принаймні чотири студенти.

Твій Ghetto, що зоветься Лан,—
Отсе-то раз дивниця:
Здаєсь, що не зрівняєш з ним
І львівська Зарваниця.

Твій Бориславський тракт — гай, гай,
Се восьме чудо світу,—
Здаєсь, що на нім ти болото зібрав
З ціліського повіту.

Твій тротуар, твій монастир,
Шпиталь твій — боже, боже,—
Назвати може їх мій спів,
Но описать не може!

Тож радуйсь, Дрогобичу! Вже як мій спів
Тебе не приздобить
І славним не зробить тебе на весь світ,—
То й чорт тебе славним не зробить!